

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1030/06
04.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА адвокат, ради престанка радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж.1.бр. 301/05 од 6. марта 2006. године, у седници већа одржаној 4. октобра 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж.1.бр. 301/05 од 6. марта 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Општинског суда у Бачкој Топли П.1.бр. 73/03 од 26. септембра 2005. године поништене су као незаконите одлука директора туженог од 26.4.2001. године и одлука Управног одбора туженог од 8.6.2001. године и обавезан тужени да тужиоца врати у радни однос на послове и радне задатке који одговарају његовог стручној спреми, знању и стеченим способностима. Одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се поништи одлука директора туженог од 4. априла 2001. године.

Пресудом Окружног суда у Суботици од 6. марта 2006. године, а након одржане главне расправе, жалба туженог је уважена и делимична пресуда првостепеног суда преиначена у усвајајућем делу тужбеног захтева тужиоца, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца ради поништаја одлука директора туженог од 26.4.2001. године и Управног одбора од 8.6.2001. године и обавезан тужени да тужиоца врати у радни однос. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног и жалбеног поступка у укупном износу од 80.100,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Суботици тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 399. у вези са чл. 491. ст. 1. и 4 ЗПП-а, ("Службени гласник РС", 125/2004), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни битне повреде на које се у ревизији указује.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Првостепени суд је на основу утврђених чињеница, закључио да тужилац није учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет у дисциплинском поступку, па је тужбени захтев тужиоца усвојио и поништио као незаконите одлуке директора туженог и Управног одбора туженог и обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је на основу одредбе чл. 369. у вези са чл. 491. ст. 3. ЗПП-а, приказао расправу, налазећи да се првостепена пресуда заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Другостепени суд је на основу одржане расправе и оцене изведених доказа, утврдио да је тужилац засновао радни однос код туженог 22.11.1978. године и у то време становао у кући родитеља у ГГ. Оженио се 1988. године и до 1990. године је са супругом живео у ГГ код својих родитеља, а након несугласица са родитељима, супруга тужиоца се са заједничком ћерком дана 2.9.1990. године преселила у ВВ. Тужилац је 1995. године поднео пријаву на конкурс за доделу стана и као место становања пријавио адресу из ВВ са члановима домаћинства супругом и ћерком. Тужилац је у периоду од 1996. године до 29.3.2001. године примао путне трошкове на релацији ГГ – ВВ закључно са 28.3.2001. године. Захтевом за покретање дисциплинског поступка од 4.4.2001. године, тужиоцу се ставља на терет да је дао лажну изјаву дана 11.10.1996. године да станује у Ловћенцу код родитеља, те је на основу такве лажне изјаве примао новчана средства за долазак и повратак са рада иако је тужилац у том периоду становао у Бачкој Тополи као подстанар са супругом и ћерком, што је утврђено на основу службене белешке од МУП-а од 23.3.2001. године, чиме је учинио тежу повреду радне обавезе из чл. 52. ст. 1. тач. 4. и 16. Појединачног колективног уговора туженог и проузроковао материјалну штету предузећу у висини од 96.167,30 динара, који износ је тужени примио од предузећа на име путних трошкова. Одлуком од 26.4.2001. године утврђено је да је тужилац одговоран за учињену тежу повреду радне обавезе из чл. 52. ст. 1. тач. 16. у вези са чл. 50. ст. 1. тач. 13. Појединачног колективног уговора, јер је дана 11.10.1996. године у предузећу дао лажну изјаву да станује у ГГ код родитеља и на основу те лажне изјаве примао путне трошкове иако је становао као подстанар у ВВ, па је sukcesивним подизањем новца по овом основу све до 30.3.2001. године проузроковао материјалну штету туженом у износу од најмање 25.187,00 динара, па му је изречена дисциплинска мера престанка радног односа. Управни одбор туженог је на седници 8.6.2001. године одбио приговор тужиоца и потврдио одлуку дисциплинског органа од 26.4.2001. године. Другостепени суд је на основу утврђених чињеница закључио да је тужилац у периоду од 1996. године до 2001. године становао у ВВ а не у ГГ.

Правилно је другостепени суд на основу утврђених чињеница закључио да је тужилац у спорном периоду 1996.-2001. година становао у ВВ, да је у том периоду примао путне трошкове за релацију ВВ-ГГ и да је тужилац на тај начин незаконито располагао средствима туженог у смислу одредбе чл. 50. ст. 1. тач. 3. Појединачног колективног уговора и да је примањем путних трошкова туженом проузроковао материјалну штету са намером, чиме су испуњени услови из чл. 52. ст. 1. тач. 16. Појединачног колективног уговора туженог. Пошто је другостепени суд утврдио да је тужилац учинио тежу повреду радне обавезе за коју се изриче престанак радног односа и да су дисциплинске одлуке законите, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца за поништај спорних одлука и враћање на рад одбио.

Суд је ценио остале наводе у ревизији тужиоца па је нашао да су без утицаја на правилно и законито донету одлуку другостепеног суда.

На основу изложеног, а применом одредбе чл. 405. ЗПП-а ревизија тужиоца је одбијена као неоснована.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

